

MAHSA VAHDAT | COSKUN KARADEMIR - ENDLESS PATH

We blijven nog even bij het verhaal van KKV waar wij een serieuze boon voor hebben en dat hier al vaker voorbij kwam. Kind aan huis is er de reeds vermoemde Mahsa Vahdat. We vernamen voor het eerst van het bestaan van deze Iraanse zangeres toen ze vijf jaar geleden samen met haar zus Marjan het album 'Twinklings of hope' losliet op de wereld. Ze vertolkten daarop traditionele en eigentijdse Perzische poëzie in een ingetogen en pastoraal klinkend muzikaal kader dat een enorme mentale kracht uitstraalde en de luisteraar begeesterde en vooruit stuwde. De excellente zangpartijen (denk daarbij aan Sima Bina) deden de rest en zorgden voor een beklijvende luistervaring. Na zes albums gemaakt te hebben in samenwerking met andere artiesten zoals bv. De Amerikaanse soulzanger Mighty Sam McClain en het Noorse koor SKRUK was 'Traces Of An Old Vineyard'

twee jaar geleden het eerste soloalbum van Mahsa Vahdat. Het album was opgedragen aan de stad Shiraz en de teksten waren klassieke Perzische gedichten. Vahdat omarmde de moderniteit maar vertelde tegelijkertijd de Perzische muzikale tradities. De essentie van dat album is de aandoenlijke intimiteit in een grote en verbluffende samenhang tussen poëzie, stem en muziek. Maar de allergrootste constante troefkaart van Vahdat is ongetwijfeld haar scherpe, krachtige, vloeiende, evocatieve, expressieve, rijke en indrukwekkende stem. Die troefkaart demonstreerde ze vorig jaar nog eens ten volle en helemaal solo en a capella op 'The sun will rise': dat was meteen ook de eerste keer dat een vrouw dat deed in de Iraanse muziekgeschiedenis. Ze omschreef die onderneming als een pelgrimstocht naar een schoonheid die besmet was door liefde en dromen. Vahdat beschouwt haar stem als haar thuisland en haar lichaam als haar instrument.

Op het nieuwe album 'Endless Path' gaat Vahdat scheep met de Turkse zanger Coskun Karademir die ook nog op de kopuz tokkelt, een oud fretloos aan de luit verwant snaarinstrument uit de Centraal-Aziatische muziek. Tot op vandaag was Karademir voor ons een onbeschreven blad maar in Turkije geldt hij naar verluidt als een instituut. Dit gelegenheidsduo wordt verder nog begeleid door de Turk Özer Özel op tamboer, de Turk Ömer Arslan op percussie en de Imaniër Mahdi Teimori op ney (een fluit uit de Perzische, Turkse en Arabische muziek). 'Endless Path' wordt gedragen door verhalen, gedichten, melodieën en beelden en verenigt de dichters Rumi (Perzië) en Yunus Emre (Anatolië) en de Noorse visuele artiest Emanuel Vigeland in wiens mausoleum in Oslo deze opnames plaatsvonden. Dat mausoleum beschikt over een impressionante en sterk weergalmende (echo's van 14 seconden) akoestiek die deze liederen alle eer aandoet. Turkije en Iran hebben een eeuwenlange esthetische en culturele connectie. Als burens en handelspartners met gemeenschappelijke reisroutes reflecteert hun connectie zich in de tonaliteiten, metaforen en poëtische referenties die we horen op de sobere, meditatieve, aangrijpende, vaak melancholische en troostrijke liederen op 'Endless Path'. Sinds mensenheugenis hebben Perzische en Anatolische poëzie elkaar omarmd. In het tekstboekje vind je de Engelse vertalingen van de hier gezongen gedichten van Rumi en Emre. Voor het stemwerk van Mahsa Vahdat waren we al langer plat op de buik gegaan en dat doen we nu ook voor dat van de voor ons tot gisteren nobele onbekende Coskun Karademir die we vanaf vandaag een ware ontdekking kunnen noemen: zijn hyperintense stem is een wonderlijk vat vol emoties en moet in niets onderdoen voor die van Vahdat. Deze tandem is een gouden duo (ook al zingen ze slechts een keer samen) en het resultaat van hun samenwerking is een waarachtig werk van schoonheid en een verstillend en intens intiem werkstuk, ontdaan van alle gimmicks en kunstgrepen, dat hopen kippenvol bezorgt.

We will stay with the story of KKV for which we have a serious bonus and which often came over here. Child at home there is the already mentioned Mahsa Vahdat. We first heard about the existence of this Iranian singer when she and her sister Marjan released the album 'Twinklings of hope' on the world five years ago. They then translated traditional and contemporary Persian poetry into a subdued and pastoral sounding musical framework that exuded tremendous mental power and inspired the listener and propelled him forward. The excellent vocals (think of Sima Bina) did the rest and provided a compelling listening experience. After making six albums in collaboration with other artists such as the American soul singer Mighty Sam McClain and the Norwegian choir SKRUK, 'Traces Of An Old Vineyard' was the first solo album by Mahsa Vahdat two years ago. The album was dedicated to the city of Shiraz and the lyrics were classical Persian poems. Vahdat embraced modernity but at the same time told the Persian musical traditions. The essence of that album is the endearing intimacy in a large and stunning coherence between poetry, voice and music. But the greatest constant trump card of Vahdat is undoubtedly its sharp, powerful, flowing, evocative, expressive, rich and impressive voice. She demonstrated that trump card fully and completely solo and a capella on 'The sun will rise' last year: that was also the first time a woman did that in Iranian music history. She described it as a pilgrimage to a beauty that was contaminated by love and dreams. Vahdat regards her voice as her homeland and her body as her instrument.

On the new album 'Endless Path', Vahdat ships with the Turkish singer Coskun Karademir, who also sings on the lead, an old fretless stringed instrument related to the lute from Central Asian music. Until today Karademir was a blank page for us, but in Turkey he is said to be an institution. This occasional duo is also accompanied by the Turk Özer Özel on drum, the Turk Ömer Arslan on percussion and the Iranian Mahdi Teimori on ney (a flute from Persian, Turkish and Arabic music). 'Endless Path' is supported by stories, poems, melodies and images and unites the poets Rumi (Persia) and Yunus Emre (Anatolia) and the Norwegian visual artist Emanuel Vigeland in whose mausoleum in Oslo these recordings took place. The mausoleum has an impressive and very resounding (echoes of 14 seconds) of acoustics that honors these songs. Turkey and Iran have a centuries-long aesthetic and cultural connection. As neighbors and trading partners with common travel routes, their connection is reflected in the tonalities, metaphors and poetic references that we hear on the sober, meditative, poignant, often melancholic and comforting songs on 'Endless Path'. Persian and Anatolian poetry have embraced each other since time immemorial. In the textbook you will find the English translations of the poems of Rumi and Emre sung here. For the vocals of Mahsa Vahdat we had been flat on the belly for some time now, and we now also do that for the until today unknown noble Coskun Karademir, which we can call a true discovery from today: his hyperintense voice is a wonderful barrel full of emotions and in no way inferior to Vahdat's. This tandem is a golden duo (even if they sing together only once) and the result of their collaboration is a true work of beauty and a perplexing and intensely intimate piece of work, stripped of all gimmicks and artifice, that brings lots of goose bumps.

